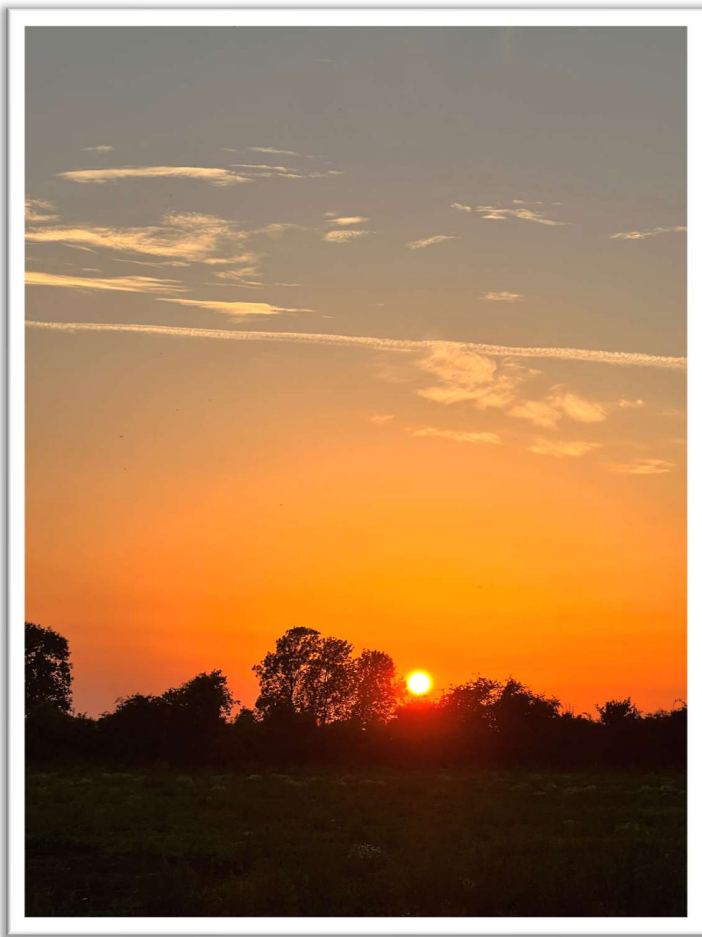

HVAD GØR VI NÅR MØRKET SÆNKER SIG?

Synge vil vi legen er magt, mere end beregning forstand og foragt...

Tak for en oplivende uge.

Jeg har haft den store ære og fornøjelse, at få lov at lege og synge med 19 andre voksne i en hel uge. Voksne som ikke alle kendte hinanden inden ugen, men som absolut gør det nu. Det var en uge, som jeg aldrig glemmer og som jeg kan mærke vil præge mit liv og min holdning til det pædagogiske arbejde fremover. Det er ikke fordi vi opfandt noget nyt, eller gjorde noget særligt kløgtigt, eller banebrydende. Det var simpelthen fordi vi legede, så vores kroppe og sjæle var ved at bryde af det. Ingen bristede sådan for alvor (med undtagelse af en enkelt finger) men alle lyste af livsglæde.

Ja simpelthen livsglæde. Tænk sig, at man kan det en hel uge og så i hverdagen.

Sammenhængen er at vi havde Udelivsvejlederkursus med temaet motorik, leg og bevægelse. Et kursus hvor vi tillader os mest af alt, bare at være praktiske, altså i denne uge, bare at lege. Jeg var kursusleder og havde derfor naturligvis forberedt gode statistiske og akademiske argumenter for legens udviklingspotentialer. Som det nu hører sig og bør i et samfund hvor regler, evidens og system er magt. I et samfund hvor den pædagogiske diskurs, uddannelse og udvikling styres, af tanker og sætninger som: er der evidens, kan vi lave et system, som kan danne nogle regler for den daglige pædagogik?

Det vi oplevede i den forgangne uge er, at den reelle magt i et mellem menneskeligt liv, eller samfund om man vil, ikke ligger i de hårdtslående tal og i regelrette systemer, men i noget

så ”gammeldags” som legen og sangen. Deltagerne har både skrevet og sagt, efter ugen, at de har fået lysten til det pædagogiske arbejde tilbage.

Det er jeg naturligvis stolt af at være med til at skabe, altså lysten til det pædagogiske arbejde. Faktisk var jeg helt rørt da jeg læste evalueringerne fra kurset. Tænk at være med til at gøre en forskel i andre menneskers arbejdsglæde og bringe motivation og lyst tilbage i arbejdslivet.

Men i nat vågnede jeg med en frygtelig tanke. Hvor mange voksne er der derude i det pædagogiske system, som har mistet lysten?

Da må vort hjerte selv lyse.

Jeg er overbevist om at man ikke vælger pædagogfaget for pengene, eller arbejdstidernes skyld. Man vælger sandsynligvis faget fordi man vil noget med andre mennesker. Altså fordi man har lyst til at arbejde med mennesker og være med til at udvikle den næste generation på alle gode måder.

En lyst og dermed motivation som er drivkræften i arbejdet med mennesket og mennesker. Men hvad er det for en barndom vi tilbyder vores næste generation, hvis de skal opdrages af et system, hvor de voksne ikke har lyst til at være der. Det er frygteligt hvis vi dræber lysten til at være i det pædagogiske felt. Ja ikke bare frygteligt, men måske også skadeligt for dem vi er sammen med. Man lyser jo på de andre. Altså man kan lyse med glæde, fryd, legelyst, levelyst, surhed og andet, men da også med ulyst. Denne tanke blev ved med at køre rundt i hovedet på mig, så jeg måtte stå op og skrive tanker ned, så her er de altså, både for oven og for neden.

Men hvad er så det dødelige dræ, som æder lysten i den pædagogiske verden? Jeg tror ikke jeg kan sætte præcise ord på det, men jeg vil gerne spørge. Kan det være et snævert og topstyret syn på hvad pædagoger kan? Kan det være en generel samfundsbåret disrespekt for den pædagogiske gerning, en disrespekt som gør at selv ingeniørfirmaer tror at de kan gøre det bedre? Kan det være at vi overdænger den pædagogiske hverdag med krav om dokumentation, skemaudfyldning og afkrydsningsark? Kan det være at vi konstant forsøger at gøre den pædagogiske hverdag mere effektiv, ved at regne den ud, i stedet for at investere i flere voksne der har lyst til at være der? Kan det være fordi vi er kommet til at sætte det tekniske og økonomiske højere end livsglæden? Kan det være at vi ganske enkelt leger og synger for lidt?

Det begynder at fryse til i den pædagogiske verden

Det er tiden til at vi får varmen, livslysten og kærligheden til mennesker sat højest på den pædagogiske diskurs. Ellers er jeg bange for at vi fryser til i et teknokratisk mørke, som er styret af snæversynede systemiske tanker om hvordan man mest rationelt kan passe børn, mens samfundet kan få ro til at producere. Og hvis det blot handler om at passe børn, så kan det jo være ligegyldigt med livslyst, varme, leg og sang. Men hvis vi vil skabe trivsel og udvikling for den kommende generation, så de kan skabe et bedre samfund, hvor kloge mellem menneskelige beslutninger kommer i højsædet, så tror jeg vi skal synge og lege mere. Jeg tror godt vi kan, men vi skal holde fokus på tilliden til, at vores pædagogiske medarbejdere kan gøre det godt, hvis de får plads og ro til at handle ud fra deres faglige viden, deres erfaringer og deres hjertes forståelse. Vi skal huske legen og sangen som grundleg i udviklingen af de nye samfundsborgere. Vi skal turde tro på den livsglæde som vi alle føler, når vi lukker legen og sangen ind.

God arbejdslyst.

Mads Brodersen, oktober 2022

*“Mørk er november og
løvfaldet slut, vandet
begynder at fryse, lyset fra
solen og blomsterne brudt -
da må vort hjerte selv lyse.*

*Synge vil vi, legen er magt,
mer end beregning, forstand
og foragt værn mod det sorte
og tomme.*

*Om der svæver dødelig dræ,
vil vi dog elske - og plante et
træ: frugter kan uspøet
komme.”*

Thorkild Bjørnvig, 1959